

[Socialministeren]

hovedboligformer gennem de sidste 10 år, har nok bevirket, at mange mennesker er kommet for sent på plejehjem.

Så er vi jo inde på det følelsesladede område, hvor mange vil sige: ja men er plejehjemmene ikke gode nok? Jo, plejehjemmene er naturligvis gode, derom er der ikke nogen tvivl, og der må ikke fra vores side blive skabt nogen som helst tvivl om, at plejehjemmene ikke er et godt sted for en pensionist at komme. Når man kommer det senere og senere, så bliver overgangen naturligvis vanskeligere og vanskeligere og beslutningen sværere og sværere at træffe, og det bliver utvivlsomt også sådan, at valgmuligheden næsten er lig nul, når man kommer til situationen, og det gør for mig at se selve tilbudet i sig selv vanskeligere. Derfor vil jeg meget gerne være med til at diskutere, hvordan man kan opløse dette. Ikke sådan, at man skal bygge flere plejehjem, det er ikke min hensigt. Hvordan kan man løse disse spørgsmål på en anden måde? Får vi skabt en harmonisering af finansieringsreglerne på ældreboligområdet, så får vi skabt et udgangspunkt for, at vi i højere grad kan spille på forskellige instrumenter.

Min grundopfattelse er den, at vi skal arbejde henimod, at den ældre ikke skal flytte derhen, hvor plejen er, for nu at sige det enkelt, men at plejen skal flytte til den pågældende selv. Dermed forestiller jeg mig naturligvis, at vi i ældreboliger med døgnplejecentraler tilknyttet er i stand til at give et plejetilbud, som vokser i takt med det behov, den ældre får, men uden at den ældre behøver at blive flyttet. Det tror jeg kan lade sig gøre, og det er ikke nogen hemmelighed, at i forbindelse med de forsøg, vi vil opfordre kommunerne til på dette område efter den bemyndigelse, vi har fået via bistandsloven, vil vi prøve at få kommunerne til at inddrage dette, så man kort og godt siger: ja men det skulle jo egentlig være muligt, at den ældre kunne blive i sit eget hjem hele livet igennem. Dette ville for mig at se være det lykkeligste. Det betyder naturligvis ikke, at vi ikke stadig væk skal have plejehjem. Dem har vi mange af, og dem skal vi fortsat have – det siger jeg, for at der ikke skal være nogen misforståelser. Dem skal vi naturligvis fortsat have som et tilbud. Men det andet mener jeg er den nye metode, vi skal forsøge os med.

Der har været nævnt nogle ting vedrørende den sociale pensionsfond. Jeg har med vilje ikke omtalt den i min redegørelse, men når det nu bliver taget op, synes jeg, der er grund til at sige, at jeg tror, debatten om de ældres forhold ville vinde i værdi, hvis vi accepterede, at det ikke har nogen indflydelse, om vi tager pengene fra den sociale pensionsfond eller fra statskassen i almindelighed. Det var det, den tidligere regering tog konsekvensen af og også fik opbakning af fra de fleste af folketingets partier. Problemet – hvis man kan tale om et problem i den sammenhæng – er vel nok, at der i tidernes morgen er blevet sat en etikette på et bidrag over skattebilletten, som kunne give forestillinger om noget, som der ikke rigtig blev mulighed for. Jeg tror, som jeg sagde før, at debatten ville vinde i værdi, hvis vi ville forlade diskussionen om, hvorvidt man nu får regnskabet med den sociale pensionsfond til at gå op, for det er ikke det, det drejer sig om. Det drejer sig alene om, hvad dette samfund har mulighed for at øge udgifterne på dette område med i de kommende år, uanset hvor vi tager det fra. Jeg tror, det ville være en vældig fordel, hvis vi efterhånden kunne komme så langt.

Der er naturligvis stillet mange enkeltspørgsmål, som jeg ikke har mulighed for at besvare i forbindelse med mine mere principielle kommentarer her. Jeg håber at få tilgivelse for, at ikke alt, hvad der er stillet af konkrete spørgsmål, bliver besvaret. Jeg kan da sige til fru Inge Fischer Møller, der spørger om uddannelsesområdet, at når jeg ikke har nævnt EFG, så er det ikke, fordi jeg er modstander af det. Det er, fordi betænkningen på dette område er så ny, at der ikke har været mulighed for at vurdere det nærmere. Men det er klart, at det er et tema, som skal indgå i de videre drøftelser om, hvordan vi klarer problemerne på ældreområdet.

Når fru Inge Fischer Møller stiller spørgsmålet, om det ikke var en idé at opløse grænserne for hjemmehjælpernes arbejdsområde, så kan man sige: jo, det kunne det måske være. Det, fru Inge Fischer Møller føjede til, nemlig at det, det drejer sig om, bl.a. er, at man kan tale om pensionistens problemer, fører mig over i at sige, at det er der mange andre mennesker der i virkeligheden kan bistå pensionisten med. Jeg afviser dermed ikke fru Inge Fischer Møllers tanke, men